

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον κι' Εβδομον μετρούντες χρόνον
'στὴν γῆν ἐδρεύομεν τῶν Παρθενῶνων.

'Ετος χίλια κι' ἔννιακόσα
κι' ἡ φυλή μας πάντα δρῶσα.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμὲ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

Εἰς γῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμιοῦ» ἀνελλιπῆ
πρὸς δύο εικοσάφραγκα, κι' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Τοῦ Δεκεμβρίου τρίτη κι' εικοστή,
τοῦ Παρλιμέντου μάχη θαυμαστή.

'Επτακόσα καὶ ὄσα κι' ἑπτὰ,
τὰ Ταμεία γεμάτα λεπτὰ.

**Περικλέτος, Φαδουλῆς,
μὲς 'στὴ θάλα τῆς Βουλῆς.**

Σοβαρὸς καὶ πάλιν ἔλα,
ποία μάχη φοινική!...
κύττα γύρω σου καπέλα,
πού 'σχορπίσθηκαν ἐκεῖ.

Βλέπε φρίττων, βλέπε τρίμων...
νὰ καπέλα κι' ὀμπρελίνα,
νὰ λάφυρα πολέμων
σὰν τὰ πρῶτα μας ἐκείνα.

Πάλιν τῶν ἀγῶνων Μούσα
πρὸς καιρὸν μὲς καλεῖς...
σὺ θριάμβους ἀντηχοῦσα
μῆνιν ἀεὶδε Βουλῆς,
τοῦ μεγάλης καὶ βροντώσας
ξανασκρόπτις φωτιὰ,
κι' ἔπασαν καπέλα τόσα
κατὰ γῆς φαρδιά πλατεῖα.

Καιρὸς καὶ χρόνος δὲν εἶδες, Μούσα,
κανένα πόλεμον Ἑλληνικόν,

καὶ δὲν ἠκούσθης καλλιφωνοῦσα
κανένα τρόπαιον Βουλευτικόν.

'Αηδονόστομος καὶ τώρα πάλιν
νιάν ἐξύμνησε ρητόρων πάλιν,
ὅπου 'στὰς δάφνας Μαρτίων, Φαρασίων,
καὶ τόσων τόσων τρὶς εὐκλείων,
προσθέτει κι' ἄλλας ἀγῶνας ἄλλων.
ἰνδοσοφίας τῶν παλαιῶν.

'Εχειροκρότησαν ἔκανά τὰ πλήθη
τὴν νιάν μάχην τῶν Βουλευτῶν,
ἵνας ἰπρόταξι γίνονται στῆθη
πρὸς ἄλλους εἰκοσι, πρὸς ἑκατόν.

Ποιὸς εἶλος, ποία δράσις κι' ἀκατάσχετος ὄρη,
ὁ Σταυρόπουλος ὁ Κώστας ἦτο λέγον ἀφορμῆ,
καὶ μὴ μέρδους παλλομέναις καὶ μὴ μάλιστα σὰν γαυροῖς
τοῦ 'ρίχτηκαν οἱ ἰταλῆδες.

Βροντοῦνε κουδούνια,
πεντόνουν ρουθούνια,
κορμάτων ἀγέλις
γυρλόνουν τὰ μάτια,

και σπάζουν ὀμπρέλαις
και πέρτουν κομμάτια.

Σηκώνονται χριμα,
μαστούνια, μαγκούραις,
κι' ἐγὼ μὲ μαχαίρια,
κι' ἐγὼ μὲ κωμπούραις.

Κτυπάτε, κτυπάτε,
τὰ μούτρα σας σπάτε.
Πολέμουσ' σὺν τότε
Ξανὰ θὰ κηρύξω...
μπᾶμ' μοῦμ', πατριώται,
βραδᾶτε, θὰ ριξῶ.

Δὶν θέλω Βουλὴ
μὲ σάλα πολλή,
και μούντζαις και στρουντζαις και φάκιλα νᾶχρ
εἰκένος ποῦ θέλει
Βουλὴν τᾶν ἐν τέλει
χωρὶς φαγομᾶρα, βριαϊὰ και μπεντάχι.

Ἐγὼ, Περικλέτο,
θειλλας ζητῶ,
μπαστοῦνι, σιτίλιτο,
Βουλῆς βογγητό,

και λάβαν και μύδρους και λόγουσ' τραχιῆς,
και σκόρπια καπέλα κι' ὀμπρέλαις βροχῆς,
και ἄφρους και αἰέλουσ' γλωσσῶν διακρίτων
και βρόντους κωδῶνων και πλῆθος λαφύραν,
και κρίσεις μεγάλας τᾶν πρὶν ἰσοχῶν,
και μῖσα σ' ὅτ' ἡν πάλην

νὰ δῶ τὸν Βιτάλην

γιακάδες ν' ἀπάξη 'ψηλοῦσ' Νομαρχῶν.

'Στῆς Βουλῆς τὰ θεωρεῖται σὺν κυρίαρχος κι' ἐγὼ
μὲ τὸ πλῆθος, Περικλέτο, τὸ κυρίαρχον σπριγῶ,
και τῆς δρᾶς γροθιαῖς μου δείχνω
μὲ πολὺν βρασμὸν ψυχῆς,
και σ' ὅτ' εἶλα μῖσα ριχνῶ
μὲν ὀμπρέλας τῆς βροχῆς,
ἀμολᾶ και τὸ ραβδί μου μῖσα σ' ὄλουσ' ἵποιοι παρῆρ,
και μακρόθεν πέρνω μέρος, σ' ὅτ' ἄκουσ' και σ' ὅτ' σπηλιέρι.

Ὅταν ἡ Βουλὴ, κασιδι,
δίχως δυνατὸ βριαϊδι

μὲ σιγὴν και φρονιμάδα πρὸς πολέμουσ' δὲν ὄργῃ,
κι' ὅταν διόλου δὲν ἀπλώνη τὸ ζωνάρι γιὰ καυγᾶ,
τότε δῖσολ' ἔπαρέ το
τὸ Ρωμαϊκό, Σγαρλιτο,
τότε κλιστοη, Περικλέτο,
κι' εἶλα ἔκπλωσι σ' ὅτ' ἦλιο,
κι' ἄφσῃ τὴν δι' εἰκένουσ' ὑπεωτήριον νὰ γίνηρ,
ποῦ τὰ μάτια των δυσκόλω; ὕπνος νήδυμος τὰ κλεινει.

Π.—Ποιος πόλεμος κι' εἰκένος, Φασουλλῆ μου παραλίπα...
και τὰ σκόρπια τὰ καπέλα κ' ὀμπρέλαις μὲ πρόμον κι' εἶπα:
«τίνος νάναι τὸ καστόρι; τίνος νάναι τὸ 'ψηλό;
τὰ κρανία ποῦ τὰ βάζουν νᾶχουν τάχατε μωαλέ;»

Κύτταξε, βρὶ Φασουλλῆ μου, μὲ 'ψηλοκαπελαδεῦρα...
μῆπως εἶναι τοῦ Δραγοῦμ; Φ.—

Φ.— Ἄμμι τεῦτο τὸ καστόρι; Θὰ τὴν βάλω γιὰ φιγεῦρα.

Π.— Ἄμμι τεῦτο τὸ καστόρι; Φαινεται τοῦ Καραπάνου.

Π.— Κι' ἡ ρεπούμπλικα ποῦ βλέπει; Φ.—

Φ.— Κανένος ρεπούμπλικανῶν.

Π.— Ἄμμι τεῦτο τὸ παλῆθ' τίνος νάναι προκομῖνον;

Φ.— Ἴσως εἶναι κανένος ἀντιπολιτευομένου.

Τὰ παλῆθ', βρὶ Περικλέτο, τὰ φοροῦν ἀριστεροί,

ποῦ θυμόνουσ' καθὲ τῶσ' και τοῦσ' πᾶνει τὸ μπουρῆ,

τὰ καινούρια τὰ φοροῦν ὄσοι πᾶν μὲ τὸ Δοβλέτι

και ταμπολοῦν ρουσεῖτι.

Π.— Τώρα ψάξε, παπαδέλα,

μὲ σ' ὅτ' ὅσα τὰ καπέλα,

μῆπως βρῆς και τοῦ Ρικακῆ τὴν περίφημη τὴν σκούφι

νὰ τὴν βάλῃς νὰ εκπᾶσῃς τὰ μεγάλα σου τσουλούφια.

Φ.— Νὰ τοῦ Κώστα Σταυροπούλου τὸ καπέλο τὸ μεγάλο

κ' ὀμπρέλα, Περικλέτο... τοῦτο θάναι δίχως ἄλλο.

Τοῦγε φύγει μὲ σ' ὅτ' ἡν πάλην

και τὴν πᾶσην παραζῆλην.

Τὶ χαρὸν μαε!... ἐν τῷ μῖσῳ τᾶν καπέλων τᾶν ποικίλων

τὸν εὐρῆκα τέλος πάντων και τῆς ἔριδος τὸν πῖλον.

Π.— Τὶ φιλοσοφίαν Χάμλετ καθὲ πῖλος προκαλεῖ...

ὄμοσ' εἶλα, Φασουλλῆ,

νὰ μοιράσωμε καπέλα, νὰ μοιράσωμε κι' ὀμπρέλαις,

νὰ τῆς ἔχωμε σ' ὅτ' ὄροιο σὺν μᾶς βρέξιον ἢ Νεφέλαις.

Φ.— Συμφωνῶ μ' αὐτὸ ποῦ λῆς,

κ' ὀμπρέλας νὰ κῦττα κ' ὀμπρέλας!

Πᾶρε κι' ἄφρῃς κι' ἐμένα, Περικλέτο δυστυχῆ...

πᾶρε μῖα γιὰ τὸν ἥλιο κι' ἄλλαις δρᾶ γιὰ τὴν βροχῆ.

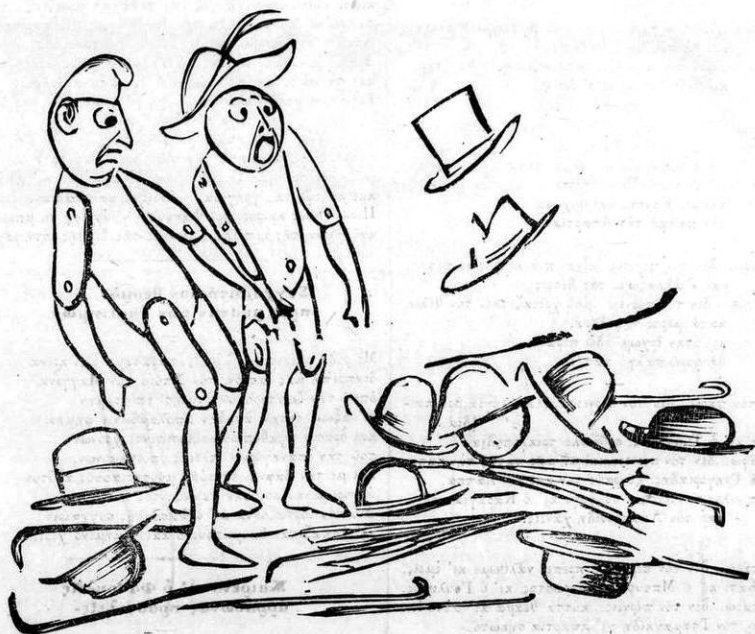
Π.— Πατρίς μου, δρασκέλα
ὀμπρέλαις, καπέλα,
και τρέγῃς και τρέγῃς
'σ' ὅτ' ἦρα, σ' ὅτ' ἦρα Αἶμον,
κι' ὡς λαφύρα βρέγῃς
καπέλα πολέμων.

Καὶ τότε, Πατρίς μου, σ' ὅτ' ἡν πάλην εἰκένον,
ὅπότεν κρατοῦσα ρουραῖαν πυρίνην
τὸν δρόμον ἐπῆρες φυγῆς ὑπερτάτης,
ἰπάνω χρυσῶν πικικίων ἰπάταις,
κι' ἐμάζουεσ' στίγματα μὲ τρέμοντα χεῖλη...
και τότε πικικία, και σῆμερα πῖλοι.

Φ.— 'Στῆς Βουλῆς τὴν παχυδερμῆν ράχη
περκατώντας ἡ Δόξα μονάχη,
μελετᾶ καθένος τὴν ὀμπρέλα
κι' ἕνα τρέπτικο νῆο φορεῖ,
καμωμένο μὲ τόσα καπέλα,
ποῦ τὰ κ' ὀμπρέλας πᾶναις μπουρῆ.

Τὶς ὁ δεύτερος τάχα κι' ὁ πρῶτος;
δὲν δεικνυῖται τότε κανένα,
μὰ ἔκπλωθηκε κάτω κι' ὁ Ζῶτος,
κι' ἄλλοι τόσοι μὲ μούτρα σπασμῶν.

'Χάμηξε σ' ὅτ' ἡν μάχη καθὲ λεβεντόπουλο
μὲ τὸν Ἀλεξᾶκη και μὲ τὸν Μπακόπουλο,

και καθένος ἑσκούζε: «πάει τὸ τσεβίλο μου, πάει τὸ μπρελίνο μου, πάει τὸ καπέλο μου».

Κι' ἀκούγες φιλοφρονήσεις
κι' ἀβροτάτα διασχύσεις:
«νὰ! παλῆνῆρωπε, γαιδοῦρι,
καὶ τομαρί πουλημένο»,
κι' ἔγινε πολλῶν ἡ μούρη
σὺν καζαρί χαλασμένο.

Κι' ἐγὼ καθὼς σουδάριον ἀνάμεσα τῆς πάλης
καὶ τουρτουρίζων προφανῶς
ἐφώναξα τοῦ καθενός:
«ὅτὸν φωτογράφο πῆγαινε τῆ φάτσα σου νὰ βγάλῃς,
καὶ στείλε τὴν στοὺς ἐκλογεῖς ὡς ἀσφαλῆς τεκμήριον
πῶς ἐντως ἐθνομάρτυρος ἐπράδῃς ἐκμαρτύριον».

Μόν' ὁ γέρο-Κορδονίδης, ἀνωτάτη κορυφῇ,
ποῦ γιὰ μάχαις καὶ πολέμους δὲν τοῦ καίγεται καρφί,

ποῦ 'συνείθισε σὶ τέτοια καὶ ταῦτι τοῦ δὲν ἰδρῶνει
καὶ σὺν κι' ἄλλους δὲν κερώνει,
μόνον τοῦτος ἀπαθῆς,
ἴσος, ἔρθιος, εὐθύς,
ἐπισκόπει, Περικίλετο, τὰ μαγόμενα κοκόρια,
τῆς διαφορῆς ὀμπρέλαις, τὰ 'ψηλά καὶ τὰ καστόρια,
κι' ἔβλεπε σὺν ἄλλοις Ζεῦς, Περικίλετο φαυμαρόνε,
μὲ γαλήνην θεικτὴν
τὴν ἀγρίαν συμπλοκὴν
τῶν χορτάτων Ἀχαιῶν καὶ τῶν Τρώων, ποῦ δὲν τρῶνε.

Π.— Μὰ κι' ἐγὼ 'στὴν καταγίδα
σὺν Ὀλύμπιον τὸν εἶδα,
χαῖρε χαῖρε, Κορδονίδη, ξανχαῖρε, Θεοδωρῆ,
μῆτε Γούρκικο σὶ σκιαλεῖ, μὴτ' Ἑλληνικὸ μπουρί.

Τοῦτον μόνον δὲν φοβίξει τῶν καπελιῶν ἢ πληθώρα...
ὅμως τίποτεσ ταῦτίσ σου...τάδε λέγει Κόντης τώρα.
Θὰ τὸν πάρω...δὲν τὸν πέρνεις...ἀλλὰ λόγια, βρε παιδιὰ...
θὰ τὸν πάρω...δὲν τὸν πέρνεις...ἐλησημόνητη βραδεῖα.